

RECENSIE Wortels © De Standaard

## Bruno Vanden Broecke toont in ‘Wortels’ opnieuw wat een ongelooflijke rasacteur hij is



Bruno Vanden Broecke bewijst opnieuw wat een rasacteur hij is. — © Alexander Daems

Het woord ‘stikstof’ valt maar twee keer in *Wortels*. En toch geeft dit boerendrama een menselijk gezicht aan de tijdbom die politiek, landbouw en milieuorganisaties al zolang splijt.

Charlotte De Somviele

*‘No farmers, no food, no future.’* Zelfs op de oprijlaan van de historische Paalsteenhoeve in Oostende – vandaag een hoevehotel – hangt de beroemde protestvlag van het Algemeen Boerensyndicaat te wapperen. Zou er in Vlaanderen nog ergens een stukje landbouwgrond zijn dat niet gepolitiseerd is?

Politiek is alles wat *Wortels* niét wil zijn. Tegenover de stroom aan nieuwsberichten, opinies en debatprogramma’s over de splijtzwam die stikstof heet, gaan regisseur Adriaan Severins (Slak) en acteur Bruno Vanden Broecke net op zoek naar verbinding. Ze doen dat op vraag van [Natuurpunt en het ABS](#) die, in tegenstelling tot de Vlaamse regering, de polarisatie moe zijn.

Severins interviewde tal van landbouwers en puurde daaruit het personage Danny, bijnaam Wortel. Een fiere melkveehouder, derde in de bloedlijn, vader van twee hippe havermelkjongeren. Voor zijn bedrijf is het code oranje. Betekent dat stoppen of doorgaan? *Who knows*. Boeren zitten op een snelweg zonder einde, klinkt het. Jarenlang aangemoedigd door beleidsmakers, Boerenbond en banken om te groeien, nu kop van jut zonder toekomst.

### **Job, leven, missie**

Vanden Broecke bewijst opnieuw wat een ongelooflijke rasacteur hij is. Even genereus als transparant geeft hij stem aan een man die gevangen zit tussen traditie en vooruitgang, tussen vertwijfeling, woede en ruwe rouw. Een man voor wie boeren geen job is, maar een leven en een missie. Dit is geen karakter spelen, wel een karakter *worden*. De eivolle tekst wil veel, soms te veel en neemt daardoor af en toe abrupte bochten, zoals wanneer op het einde ook nog snel de zelfdodingsgolf onder landbouwers getackeld wordt.

*Wortels* zou eerst een podcast worden in plaats van een voorstelling. Slak maakt van die aanleiding nogal geforceerd een deel van het stuk. Tussen Vanden Broeckes monoloog hoor je Danny af en toe in gesprek met regisseur Adriaan en Jurgen, een bioloog (rol van Yves Degryse). Aan deze ingreep voel je dat *Wortels* in opdracht is gemaakt, want de audio is vooral bedoeld om ook ‘de natuur’ een stem te geven. Dat gebeurt vrij clichématig: Jurgen blijft een *flat character* die vooral bewonderend wijst op de bijzondere fauna en flora rond de landbouwgrond. Ook de vogelgeluiden, die Severins tussen het verhaal monteert, krijgen iets naïefs tegenover Danny’s complexe verhaal. Vraag is of de inzet van Jurgen voor het theater wel nodig was, want eigenlijk zit het conflict tussen natuur en landbouw al grotendeels in Danny zelf. Geen boeren zonder liefde voor hun land en beesten.

Een uitweg uit de impasse biedt *Wortels* niet, wel een les in nederigheid. ‘Deze natuur wil niks, alleen blijven leven, doodgaan en opnieuw groeien,’ besluit Vanden Broecke. Hoe krijgen we dat perspectief aan de onderhandelingstafel?

### **Lees ook**

Bruno Vanden Broecke speelt een boer op vraag van Natuurpunt en Algemeen Boerensyndicaat: ‘Nood aan verzoening is hoog’

***Wortels* (\*\*\*) speelt nog op 6/8 op festival Moment in Tongeren (uitverkocht) en op 25/8 in het Asiat Park in Brussel. In 2025 volgt de zaaltournee.**

### **Wortels**

Nog op 6/8 op festival Moment in Tongeren (uitverkocht) en op 25/8 in het Asiat Park in Brussel. In 2025 volgt de zaaltournee.